

Mesianismul, viziunea dramatica asupra lumii, tenta elegiaca, limbajul de rezonanta religioasa in opera lirica a lui Octavian Goga

Cea mai importanta trasatura a liricii lui Goga o constituie mesianismul, speranta ca, din randul poporului se va ridica un nou Mesia care-i va aduce izbavirea.

Poemul reprezentativ este Clacasi. Prima parte ofera privirii un cadru vast, un peisaj torid in tonalitati dantesti, in interiorul caruia miscarea clacasilor este grea, sumbra, apasatoare.

Momentul pranzului redus la cateva elemente, scoate, in relief imaginea unei femei care isi alapteaza copilul; simbolic, ea este Fecioara Maria, iar "fatul balan" este virtualul Iisus (Mesia), cel care, prin patimi si jertfa, isi va izbavi norodul.

Partea a treia prezinta viziunea poetului asupra acelei "zile a invierii" cand se va arata norocul acestui neam "secat" de jale.

Tonul profetic aminteste de cartile sacre; poporul roman din Transilvania este ridicat la rangul de simbol al umanitatii care sufera.

O alta particularitate a acestei lirici consta in viziunea cutremuratoare asupra lumii: "Tara pe care o infatiseaza aceasta poezie are un vadit aer hermetic.

E un purgatoriu in care se petrec evenimente procesionale, in care lumea jaleste misterios impinsa de o putere nerelevabila, cu sentimentul unei catastrofe universale (...). Miscarea poeziei este dantesca si jalea a ramas pura, desfacuta de continutul politic" (Calinescu).

in sfarsit, prezinta a numerosi termeni religiosi ("biserica", "altar", "vecernie", "clopot", "hirotonire" etc.) confera liricii lui Goga o mireasma biblica singulara si sublima.